

ת"פ 18803/04/10 - רשות שמורות הטבע - תביעות נגד טיפוליות בשטח אדם בשטח - תוכניות, ניר גור, יעל טל, אריאל סוקולוב

בית משפט השלום באשקלון

29 מרץ 2015

ת"פ 18803-04-10 רשות שמורות הטבע - תביעות נ' אדם בשטח - תוכניות ואח'

U,

בפני כב' השופטת דינה כהן, ס.נשיא
מאשימה: רשות שמורות הטבע - תביעות
נגד
נאשמים: 1. טיפוליות בשטח אדם בשטח - תוכניות
2. ניר גור
3. יעל טל
4. אריאל סוקולוב

החלטה

1. על פי כתב אישום שהוגש כנגד הנאשמים, בלילה שבין התאריכים 25-26/2/2009, בנחל הרדוף, בשמורת טבע מדבר יהודה, ערכו הנאשמים סדנת הישרדות לנערים הלומדים במוסד חינוכי אותו מנהל נאשם 4, במהלכה לנו החניכים בתוך כוכים הפזורים לאורך גדות הנחל, מחוץ לשבילים המסומנים ומחוץ לחניוני הלילה.

בנוסף, הבעירו החניכים מדורה במקום.

נאשמת 1 היא העמותה שערכה את הסדנא (להלן גם: "העמותה").

נאשם 2 היה האחראי על הסדנא מטעם העמותה.

נאשמת 3 שימשה כמנכ"לית של העמותה.

2. כתב האישום ייחס לארבעת הנאשמים את העבירות הבאות:

שהיה בשמורה מחוץ לשעות המותרות בניגוד לתקנה 3 לתקנות שמורות הטבע (סדרים והתנהגות), התשל"ט-1979 (להלן: "התקנות"); **חניה בתחום שמורה** בניגוד לתקנה 11 לתקנות; **הימצאות בשבילים שאינם מסומנים**, בניגוד לתקנה 10 לתקנות **ואי ציות להוראות הרשות ופקחיה**, בניגוד לתקנה 15 לתקנות.

3. ביום 20/9/2011 הורשעו נאשמים 1-3 בהיעדרם על ידי מותב קודם (כב' השופט באומגרט) ונדונו כל אחד לקנס בסך 3,000 שקלים.

הנאשמים 1-3 הגישו ערעור על הרשעתם. לדיון הראשון בערעור, לא התייצבו מי מן הנאשמים והערעור נמחק.

לבקשת הנאשמים 1-3 לביטול החלטת מחיקת הערעור, נקבע הערעור לדיון, אליו התייצבה נאשמת 3.

בפסק דין שניתן בערעור, מיום 9/5/2012, הורה בית המשפט המחוזי על ביטול פסק דינו של כב' השופט באומגרט שניתן בהיעדר, וזאת בעיקר בשים לב לנסיבותיו האישיות של נאשם 2, נכה בשיעור של 100%, עקב פציעה קשה. עוד צוין כי במהלך תקופת פציעת נאשם 2 הייתה נאשמת 3 בת זוגו של נאשם 2 ואם בנם המשותף.

בית המשפט המחוזי ציין כי עובדות אלה - המספקות הסבר מוצדק לאי התייצבות נאשמים 1-3 לדיון - לא הובאו בפני בית המשפט בעת מתן פסק הדין בהיעדר, וזאת על אף שהמאשימה ידעה על מצבו של נאשם 2 ועל מצבה של בת זוגו, נאשמת 3.

בית המשפט המחוזי ציין בהחלטתו כי בנסיבות העניין עמדת המאשימה, המבקשת להמשיך בהליכים כנגד נאשמים 2 ו-3 מגדישה את סאת ההתעמרות בהם וטוב הייתה עושה המאשימה לו שעתה לעצת בית המשפט המחוזי לבחון מחדש את הנושא.

בית המשפט המחוזי הורה כי העתק פסק הדין בערעור "יועבר לידי היועץ המשפטי לממשלה... על מנת שייתן דעתו לייצוגו וייצוג המדינה בהליך זה... ויחליט, כך אנו מקווים, לעשות שימוש בסמכותו ולהורות על סיום ההליכים בתיק זה, כנגד הנאשמים" (פרוטוקול הדיון בערעור, עמוד 5, שורות 28-31).
(ע"פ 39604-10-11).

בהמשך לכך, בהודעה מיום 7/11/2012, הודיעה המאשימה כי העניין נבחן על ידי היועץ המשפטי לממשלה שהחליט לפנים משורת הדין, בשים לב למצבו הרפואי של נאשם 2 והמלצת בית המשפט המחוזי, תחזור בה המאשימה בנוגע לאישומים ביחס לנאשם 2 בלבד וביקשה להורות על השבת הדיון בעניינם של נאשמות 1 ו-3 לבית המשפט השלום.

בהתאם לכך, בהחלטה מיום 14/11/2012 הורה בית המשפט (כב' השופטת נ. חת מקוב) על ביטול האישום כנגד נאשם 2.

הדין בעניינם של נאשמות 1, 3 ונאשם 4 נקבע להקראה ליום 18/2/2014 בפניי (עקב שינוי מערכתי הנוגע לאופן ניהול הליכים פליליים במרחב לכיש).

נאשמות 1 ו-3 לא התייצבו לדין (נאשמת 3 כנציגת העמותה) שנקבע ליום 18/2/2014 ואף לא לשיבת 26/5/2014.

ב"כ המאשימה הציג אישורי מסירה ליום 18/2/2014, ועתר להרשיע את נאשמות 1 ו-3 בשנית בהיעדרן ולשוב ולהטיל עליהן את העונשים שהוטלו עליהם בגזר הדין מיום 20/9/2011.

5. לעניין נאשמות 1 ו-3, בשים לב להשתלשלות העניינים כפי שפורטה, להיעדר התייצבות הנאשמים למרבית הישיבות שנקבעו ולאישורי המסירה שהוצגו, מכח סמכותי לפי סעיף 240 לחסד"פ, הנני מקבלת את עתירת המאשימה להרשעת נאשמות 1 ו-3.

לנסיבות האישיות המיוחדות כפי שפורטו בפסק הדין שניתן במסגרת הערעור טרם ביטול פסק הדין שניתן על ידי מותב קודם, נסיבות שלא עמדו בפני המותב שגזר את הדין בהיעדרן, ינתן משקל ראוי לעניין העונש.

6. הנאשם 4 התייצב לדין שנקבע ליום 18/2/2014, הודה במיוחס לו על פי כתב האישום, כפי שפורט לעיל, והמחלוקת בין הצדדים מתמקדת בשאלת אופן סיום ההליך.

הסנגור עתר להימנע מהרשעת נאשם 4 בשים לב לחלוף הזמן מאז האירוע, לכך שנאשם 4 לא הדריך בפועל את הסדנא אלא נשמע להוראות מדריך -נאשם 2.

הסנגור פרט אודות המוסד החינוכי אותו מנהל נאשם 4- מוסד לילדים בסיכון - וטען שהרשעת נאשם 4 בדין, גם אם לא תופיע במרשם הפלילי, תהווה כתם שיפגע בו באופן משמעותי, בהתקדמותו האישית ואף בפעילותו הברוכה למען העמותה.

עוד טען הסנגור כי נאשם 4 אב לשישה ילדים והטלת קנס כספי תפגע בו מאוד.

הסנגור הגיש מסמכים לעניין פועלו של הנאשם.

בדברו האחרון, נטל הנאשם אחריות וציין כי הפנים את הלקח מהאירוע נשוא כתב האישום. נאשם 4 ציין כי אינו מעוניין שהרשעה פלילית תחסום בפניו אפשרויות לעשות את מה שלדבריו הוא "יודע הכי טוב".

7. לעניין נאשם 4, הגם שהתרשמתי כי נאשם 4 אדם נורמטיבי, וכן התרשמתי מעבודת נאשם 4 למען ילדים בסיכון ומתרומתו לחברה, באיזון בין השיקולים השונים הגעתי לכלל מסקנה שאין מקום להימנע מהרשעתו במסגרת הליך זה.

כידוע, ביחס לבגירים, הכלל הוא שמשנקבע כי אדם ביצע עבירה- יורשע. הימנעות מהרשעה היא בבחינת חריג לכלל זה. הימנעות מהרשעה אפשרית בהתקיים שני גורמים מצטברים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר, בנסיבות המקרה המסוים, על ההרשעה, בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים (ראו ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, נב(3) 337, בעמוד 342 (להלן: "**פרשת תמר כתב**")).

בעניין רע"פ 3515/12 **מדינת ישראל נ' שבתאי** (10/9/2013) ציין בית המשפט העליון שכלל שהעבירה שעבר הנאשם ונסיבות ביצועה הן ברף הנמוך, כך פוחת האינטרס הציבורי שבהרשעה.

8. על אף "ריכוך" התנאים להימנעות מהרשעה שנקבעו בפרשת תמר כתב, ככל שנבחן יישומם בעבירות קלות כגון העבירות בהן הודה נאשם 4, עדיין נדרשים טעמים שיצדיקו הימנעות הימנה.

בעניינו של נאשם 4, כבן 44 כיום, נושא משרה כפי שפורט, לא מצאתי תימוכין לעתירת הסנגור כי הרשעת נאשם 4 בעבירות בהן הודה, הגם שלא ידווחו למרשם הפלילי על פי תקנות המרשם הפלילי ותקנת השבים (פרטי רישום שלא יירשמו או שלא יימסר מידע עליהם ועבירות שהרשעה בהן לא תפסיק את תקופות ההתיישנות או המחיקה, תשמ"ד-1984), תפגע בעיסוקו של הנאשם.

עם זאת, למצבור שיקולי הקולא- עברו הנקי של הנאשם, על רקע גילו, הודאתו ופועלו - יינתן משקל לעניין העונש.

חלוף הזמן ממועד ביצוע העבירות ילקח בחשבון בעניינם של כל הנאשמים.

9. לאור כל האמור, מורשעים בזאת נאשמות 1 ו- 3 (בהיעדרן) ונאשם 4 (על יסוד הודאתו) בעבירות הבאות:

שהיה בשמורה מחוץ לשעות המותרות בניגוד לתקנה 3 לתקנות.

חניה בתחום שמורה בניגוד לתקנה 11 לתקנות.

הימצאות בשבילים שאינם מסומנים, בניגוד לתקנה 10 לתקנות.

10. ב"כ המאשימה עתר להשית על נאשמות 1 ו- 3 את העונשים שהוטלו עליהם בגזר הדין מיום 20/9/2011.

ביחס לנאשם 4, הפנה ב"כ המאשימה לשני פסקי דין דומים במסגרתם הוטלו על נאשמים קנסות בסך של 1,500 ₪ ו-2,000 ₪.

מנגד עתר ב"כ נאשם 4 להימנע מהטלת קנס כספי, שיפגע מאוד במשפחת נאשם 4.

11. בקביעת מתחם העונש ההולם בעבירות שבהן הורשעו הנאשמים, יש לבחון את הערכים החברתיים המוגנים בעבירות שבהן הורשעו - הגנה על בעלי החיים הנמצאים בשמורות הטבע וכן הגנה על המטיילים, שלא יימצאו בשמורות טבע בשעות בהן אין פיקוח וכן שלא יטיילו בשבילים שאינם מסומנים.

12. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים כדלקמן:

בעניין ת"פ (קרית גת) 143/04 **מדינת ישראל נ' עזיז** (27/1/2005) השית בית המשפט קנס כספי בסך 1,500 ₪ והתחייבות בגובה של 2,000 ₪ על נאשם ששהה בתחומי שמורת טבע לאחר השעה המותרת וצעד בשביל שאינו מסומן.

התובע הפנה אף לת"פ 12827004-12 **מדינת ישראל נ' עפרוני** (24/10/2012) ולת"פ 12-29623-1 **מדינת ישראל נ' שטר** (27/11/2012) במסגרתם הוטלו על נאשמים, במסגרת הסדרי טיעון, קנסות בסך של 2,000 ₪ ו-1,500 ₪ בהתאמה.

13. לאור כל האמור, נראה כי ראוי להעמיד את מתחם העונש ההולם בעניינם של הנאשמים כנע בין 1,000 ₪ ל-2,500 ₪.

14. בעניינו של נאשם 4, נוסף על מכלול השיקולים שלפורטו יינתן משקל אף לעצם הרשעתו.

לעניין נאשמות 1 ו-3 יינתן משקל לנסיבות האישיות המיוחדות כפי שפורטו ואף להנחית בימ"ש המחוזי במסגרת הערעור כפי שפורט לעיל.

15. סופו של דבר, בשים לב למכלול השיקולים שפורטו, הנני גוזרת על הנאשמים את העונשים שלהלן:

נאשמת 1:

קנס כספי בסך 1,500 ₪.

הקנס ישולם לא יאוחר מיום 1/6/2015.

נאשמת 1 תחתום על התחייבות כספית באמצעות נאשמת 3 על סך 3,000 ₪ שלא תעבור תוך שנתיים אחת העבירות בהן הורשעה.

נאשמת 3:

קנס כספי בסך 1,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם לא יאוחר מיום 1/6/2015.

נאשם 4:

קנס בסך 1,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו

הקנס ישולם לא יאוחר מיום 1/6/2015.

16. הנני מתנצלת בפני הצדדים נוכח השיהוי במתן ההחלטה עקב תקלת מעקב שבאחריותי.

המזכירות תשלח עותק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ט' בניסן ט' ניסן תשע"ה, 29 מרץ 2015, בהעדר הצדדים.